

El record del bisbe Deig

Dll, 14/06/2010 per Pere Codina

[Els nous veïns de Diognet](#)

Aquest cap de setmana vaig ser a Solsona. Només d'entrar a la placeta davant la Catedral em va venir el record del bisbe Deig. L'última vegada que hi havia estat va ser, ara fa cinc anys, en ocasió del funeral del recordat bisbe.

Però, allora em va venir també el record d'un sentiment compartit -i compartidament expressat- en aquells moments: el sentiment que «amb aquell funeral dèiem adéu a alguna cosa més que un bisbe entranyable. Entre els qui ho comentàvem hi havia dues interpretacions. Uns deien: «Vulgui Déu que sigui un adéu temporal». Mentre que d'altres insistien que estàvem davant un «doble» enterrament, i que els enterraments no tenen retorn. El temps dirà... i ens deixarà més clars els camins de Déu. Però també la nostra capacitat de resposta (personal i eclesial) a les crides de l'Esperit.

Mai no vaig ser capaç de dir-li «monsenyor Deig», ni en moments més protocol·laris. Per a mi, com per a tothom, va ser el «bisbe» Deig, o el «bisbe Antoni». Si tothom qui l'havia tractat abans de ser bisbe deia d'ell que era un «rector súper», la seva designació en va fer d'ell un «súper rector». És a dir, un «pastor» com cal, com tots voldríem que fossin tots els pastors: no tenia cap necessitat de posar 'distàncies de respecte' davant la gent, davant el poble; no era gens enfaristolat, quan parlava amb algú... a més a més de parlar, escoltava, era planer en les formes però d'una gran altura d'esperit, amb una bonhomia que no amagava «l'home de Déu» que era.

Efectivament, era un home del poble i allora un «home de Déu», i va ser constituït pastor dins l'Església. I, un cop nomenat bisbe, el poble pla el continuava veient «un dels seus», «un dels nostres», encara que l'haguessin fet bisbe. Era, per damunt de tot un guia i un animador. Sense fer escarafalls, mantenint-se sempre a peu pla, traspuava vida i transmetia esperança.

En això el bisbe Deig es diferenciava d'alguns altres bisbes, que mai no arriben a desempallegar-se d'una imatge excessivament institucional. Per la consagració són constituïts pastors, és a dir, guies amb la missió de donar ànima i ànims (Esperit!) a la seva Església. Però massa sovint aquesta missió de l'Esperit queda frenada o disminuïda per la forma del nomenament. Aquesta fa que aparegui com algú de confiança dels qui l'han nomenat, i que en contrapartida els hagi de donar compte de la tasca confiada: vetllar per l'ortodòxia, presentar-los proves estadístiques satisfactòries que deixin clar que la pràctica cristiana (i el seminari!) es van recuperant, i deixar constància que les veus dissidents han estat silenciades i per tant no poden fer mal a ningú...

El poble guarda un bon record del bisbe Deig.